

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

להנדס יהדות

מר שבתאי טרנו

אותי במאור פנים, ואמר, "ברוך הבא. שב בבקשה". לא ישבתי.
"נדמה שעדיף שאעמוד", אמרתי, ונשארתי לעמוד.

הייתי מבקש רק להקדים ולומר שקשה לי לתאר את החוויה של לשוחח עם הרבי. חשתי כאילו אני נמצא בו זמנית בחברתו של הורה אוהב, של מורה דגול ושל ידיד נפש. הרגשתי שהוא רציני וענייני, אך גם שהוא אוהב אותי בכל לבו. וחשתי מאוד בנוח לשוחח עמו.

תחילה שוחחנו בידיש, אך בהמשך התחלנו להזכיר מונחים הנדסיים, שאותם אני מבין רק באנגלית. כאשר הרבי הבחין שאני מתקשה להבין, הוא עבר לדבר באנגלית - האנגלית שלו הייתה מושלמת מבחינה דקדוקית, אף שהיה לו מבטא כבד. הוא שאל אותי כמה שאלות בנוגע להנדסת בניין. למשל, הוא ביקש ממני להסביר איך פועל זיז (קונזולה בלע"ז). הוא שאל, "מרפסת שכוללת מחזית הבניין ללא שום תמיכה הנראית לעין - איך זה שהיא לא נופלת?"

עניתי שמאחוריה יש משקל-נגד, עם קורות תמך מבטון שחודרות אל תוך המבנה, כך שזה דומה קצת לנדנדה. כאשר מישהו עומד שם, והמשקל שלו דוחף אותה כלפי מטה, הצד השני מתרומם. אחר כך הוא שאל על תופעת הקימור או השקיעה, שהיא הבליטה הקשתית שנוצרת בעת יציקת קורת בטון. "למה זה קורה?" הוא שאל. לא ידעתי להסביר את הסיבה, ועניתי שאיני יודע.

אחר כך התחלנו לשוחח בנוגע להתפתחות המקצועית שלי, ובקשר לפתיחת עסק עצמאי משלי. הוא נתן לי את העצה הבאה: "כאשר אתה עובד עבור מישהו, אתה עוסק בתחום שבו אתה הכי מתמצא ובקי, אבל כאשר אתה עצמאי, אתה צריך לטפל בכל התחומים הקשורים לעסק, כולל באלה שבהם אינך מתמצא, כמו גביית כספים, שזו משימה קשה". דעתו הייתה שלא אעשה זאת, אך הוא העניק לי ברכה שאצליח בכל מה שאחליט לעשות.

בהמשך עסקתי בייעוץ ובשיווק של פריטים שונים, כמו לוחות בטון יצוקים, גרניט, אבן וכו', וכן דלתות ומשקופים ממתכת. הסוג שמכרתי לא היה מורכב מראש, אלא מהסוג שצריך להרכיב באתר. היו לי בעיות עם אלה, משום שהם לא התאימו כמו שצריך, והתלוננתי על כך לרבי. הרבי שמע את דבריי, ואז הציע, "אולי כדאי לך לעשות זאת כך" - הוא השתמש בביטוי צרפתי או רוסי שאותו לא הבנתי, אז הוא לקח פיסת נייר וסרגל והחל

«

בולדתי בשיקגו בשנת תרפ"ט (1929), ובה התגוררתי רוב שנות חיי. אחרי שסיימתי את בית הספר התיכון, נרשמתי ללימודי הנדסת בניין באוניברסיטת נורת'ווסטרן, ובהמשך השתלבת במשרה בתעשיית הבנייה.

רוב חבריי באותן שנים היו שורדי מחנות עבודת הכפייה הסובייטיים, או כאלה שנשלחו עוד יותר מזרחה, לרפובליקות הסובייטיות לשעבר כמו אוזבקיסטאן, לפני שהיגרו לשיקגו. ביניהם היה חסיד בעלז שבאמצעותו התוודעתי לשיחותיו המודפסות של הרבי. התרשמתי מאוד מהבהירות שבה הצליח הרבי להסביר כמעט כל נושא, ובעקבות כך התחלתי להשתתף בשיעור חסידות שמסר הרב שלמה זלמן הכט, שליח חב"ד בשיקגו. עבורי, היה שיעור זה חוויה מרוממת ביותר - למעשה, הוקסמתי ממנו לחלוטין. עד כדי כך, שכשהייתי חוזר הביתה אחרי השיעור, הייתי נשאר ער עד שתיים, שלוש לפנות בוקר וחוזר ומסכם את מה שלמדנו.

מטבע הדברים, התעורר בי הרצון לפגוש את הרבי, ובשנת תשכ"ז (1967), הצלחתי לארגן יחידות - פגישה אישית עם הרבי, שהייתה הראשונה מבין 'יחידות' רבות להן זכיתי לאורך השנים. לקראת אותה יחידות ראשונה, לא ידעתי בדיוק למה לצפות, והיססתי כאשר פתחתי את דלת חדרו של הרבי. אך הוא קיבל

לשרטט תרשים. כאשר ראיתי מה הוא צייר, הבנתי שהוא למעשה תיאר מין אביזר דחיסה עם מפרק נסתר. זה ממש הדהים אותי, מאחר שהרבי הרי מעולם לא ראה במו עיניו את הבעיה שאותה תיארתי, ועם זאת הוא הציע פתרון מיידי. למרבה הצער, לא יכולתי להשתמש ברעיון הזה משום שהתברר שמישהו אחר כבר עבד שנים לפתח אותו וכבר רשם עליו פטנט.

במהלך יחידות אחרת, כאשר הלכתי יחד עם אשתי לפגוש את הרבי, הוא שאל, "לפני חמש שנים סיפרתם לי על נושא מסוים. מה עשיתם בנוגע לזה?" הסתכלנו זה על זה, ולא הצלחנו להיזכר בנושא.

אלא שאז הרבי נתן לנו רמז. הסתכלתי שוב על אשתי, ושנינו נדהמנו. אחרי שקלטתי למה הרבי מתכוון, אמרתי, "זו עבודה קשה, לא ממש השקעתי בנושא זה".

"אם כך, אז תעבוד קשה!" הגיב הרבי, ואחר כך חיך - כביכול, כדי לרכך את ה'נזיפה', והוסיף, "גם אני עובד קשה".

זאת כמובן ידענו - שהרבי עובד קשה. ידענו גם שלרבי יש זיכרון יוצא מן הכלל. שמעתי על אנשים שסיפרו שכשבאו לרבי הוא סיפר להם מי היו הסבים והסבתות שלהם, אף שמעולם לא פגש אותם קודם לכן. ממילא, אין פלא כל כך שהוא זכר את תוכן שיחתנו מלפני חמש שנים - שיחה שאנחנו בינתיים הספקנו לשכוח ממנה לגמרי.

ביחידות נוספת שהייתה לנו, אשתי אמרה לרבי שהיינו רוצים לפעול למען הפצת היהדות, יותר ממה שעשינו עד אז. הרבי מיד הגיב ואמר, "יש חיילים ישראלים המוצבים בארצות הברית ולומדים מהפנטגון על טכנולוגיות של מערכות כלי נשק מתקדמות. הם נערים צעירים, והם בודדים. תוכלו להתיידד אתם".

שאלנו, "היכן הם נמצאים?"

"את זה תצטרכו אתם לברר", ענה הרבי.

קיצורו של דבר, התקשרנו לקונסוליה הישראלית המקומית ואחר כך לנספח הצבאי בושינגטון. שאלנו אותם היכן ממוקמים אותם חיילים, ותשובתם הייתה: "שאלו את חב"ד. הם יודעים".

בסופו של דבר אתרנו את אלה שהיו הכי קרובים אלינו - שלמעשה, לא היו כל כך קרובים לשיקגו - הם היו באן ארבור, מישגן, מרחק ארבע שעות נסיעה מאתנו. אך התברר ששליח חב"ד המקומי שם כבר טיפל בהם. מכל מקום, נודע לנו שבין אנשי הצוות של קונסוליה הישראלית המקומית היו אנשי מילואים ישראלים, ואנו התיידדנו אתם, כפי שביקש מאתנו הרבי. ביקרנו אותם ושלחנו להם משלוחי מנות בפורים, וכדומה. אפילו הצלחנו לשכנע את אחת המשפחות שישלחו את ילדיהם ללמוד בבית הספר היהודי המקומי.

מיזם נוסף שבו היינו מעורבים בזכות הרבי הוא מחנה הקיץ של חב"ד "גן ישראל" - הן במתן תרומות, והן בגיוס משאבים, ובעיקר בגיוס הורים שירשמו את ילדיהם כחניכים במחנות הקיץ.

הרבי מאוד האמין בחשיבות שליחת הילדים למחנה קיץ יהודי, ואני נזכר שהוא שוחח בנושא זה באחת ההתוועדויות שלו. הוא הסביר שכאשר ילדים יהודיים הולכים לבית ספר, הם אמנם שרויים באווירה יהודית במשך שעות היום, אבל אחר כך הם שבים לסביבה הביתית שלהם, שאינה שומרת מצוות. אך, כאשר אותם ילדים נוסעים למחנה קיץ, אז אין שום נתק - הם שרויים באווירה יהודית עשרים וארבע שעות ביממה. וכאשר הם שבים הביתה, שמירת התורה והמצוות כבר באה להם באופן טבעי. בזכות הרבי, היינו מעורבים והיה לנו את העונג לראות תחילה את ילדינו, אחר כך את נכדינו, וכעת את נינינו משתתפים באותם מחנות קיץ, שאנחנו סייענו בייסודם.

מר שבתאי טרנר הוא מהנדס בניין שמתגורר עם משפחתו בשיקגו, אילינוי. הוא רואיין בברוקלין, ניו יורק, בחודש תמוז תשע"ז (2017).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב ש"י מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< התשל"ז (1976) — הרבי יזם את הדפסתו של 'המשך' המאמרים (סדרת מאמרי חסידות הבנויים כרצף) המפורסם של אדמו"ר הרש"ב, "המשך תער"ב". עותקים מ'המשך' זה, המקיף רעיונות יסודיים בתורת החסידות, היו קיימים עד אז רק באופן חלקי ובצילומי כתבי יד. הרבי הודיע כי הגיעה העת שמאמרים אלו יסודרו בדפוס, ושכדי להתחלק באחריות הגדולה של הדפסת סודות התורה ישתתף כל חסיד בהדפסה בדולר אחד מכספו.

הרבי גילה כי בשנת תרפ"ט (1929), בשעה שאדמו"ר הרי"צ שהה מעבר לים וכתבי היד שלו הופקדו למשמרת בידי, הוא העתיק את כתבי היד של המאמרים הללו, שבשעתו לא היו נגישים.¹ י"ט בכסלו

< תשל"ט (1938) — לרגל יובל החמישים לחתונתו, ערך הרבי התוועדות מיוחדת. הרבי הסביר כי הוא מציין את המאורע, למרות שלא מצאנו אצל אדמו"רי חב"ד הקודמים שציינו את יום חתונתם, מכיוון שזה הפך לנוהג נפוץ, וכי זו הזדמנות שאפשר לנצל לעורר אנשים להוסיף בתורה ובמצוות.² י"ד בכסלו

1 שיחות קודש תשל"ז, חלק א, עמ' 351
2 שיחות קודש תשל"ט, חלק א, עמ' 348

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.
לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018
784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213
© כל הזכויות שמורות 2015